

Беларуская

КРЫНІЦА

Палітычна, Грамадзная і Літаратурная Газэта.

Што нас дзеліць?

На ліквідацыі „Грамады“ некаторыя з яе павадыроў палітычную орыентацыю савецкую зъявілі на польскую. Стварылі яны з некалькіх асб палітычную группу — таک званую беларускую санацію ці лепш — кірунак беларуска-польской угоды.

Беларускі незалежны палітычна-грамадзкі кірунак, у склад якога ўваходзіць БХД, Сялянскі Саюз і Беларуское Праваслаўнае Аб'яднанье, да іэтай группы ўгадовай аддёсься опозыцыйна і крытычна, так як і да самога ўраду. Між гэтымі групамі пачалася часта дужа вістрая барацьба на газетных балонках, сутнасць якой часта ня кожны разумее, або разумее яе дужа пасвойму.

Мы ўважаем, што кожны народ, асабліва жывучы ў чужой дзяржаве, мусіць мець рэзны палітычны кірунак, якія рознымі дарожамі, але да аднай імкнунца мэлы — да поўнага адраджэння і вызвалення народу і якія ўзаемнай ідэовай барацьбой шляхі гэны высьвятляюць, здабываюць для народу належныя права ў данай дзяржаве і гадуюць адпаведна народ да здабыцца апошніх яговых ідэалаў.

У ліку гэтых розных палітычных і грамадзких кірункаў у кожным народзе звычайна бывае дый мусіць быць кірунак больш ці менш настроены да ўраду ўгадова, кірунак звычайна ня надта ўдзачны і ня надта прыемны. Мэта такога кірунку — бараніць прад урадам права свайго народу і здабываць для яго ўсё тое, што гэтому народу, нараўні з усімі грамадзянамі ў дзяржаве, належыцца. Аднак гэтая палітычная група мае права і нават абавязак існаваць у пэўных толькі граніцах і пры пэўных толькі варунках; гэта знача — пакуль гэткая група ўгодай сваёй сапраўды дае народу реальная вынікі і пакуль дзеіць у граніцах, у якіх яна ня шкодзіць народнай справе і існуе ня коштам гэтай справы. Калі-ж для якой угадовай палітычнай групы ўспомненых варункаў няма, яна ў пару павінна спыніць сваю працу і або аднесьці на бок, або пашукаць сабе іншых дарог, сапраўды реальных і ідэйных для барацьбы за вызваленне народу.

Вось-жа з угодай беларускай іменна дзялка ня ўсё тут у парадку. Прадусім яна праз некалькі гадоў свайго існаванья нічога ад ўраду для беларускага народу не здавала, ды горш таго — пры ёй ліквідуцца рэшткі беларускага школьніцтва, якое пачалася бяз угоды і пэўна-ж без яе існавала-б, ці ліквідавалася-б, ня горш, як пры ёй.

Узноў-жа сымпаты свае ў польскую ўраду, няведама дзяля чаго, беларуская ўгода здабывае коштам беларускіх і незалежных ад ўраду груп, коштам нават беларускага народу. Яна вядзе беззглядную, пераважна ілжывую атаку — пэўнеч-дзяля дагаджэння ўраду — на беларускія опозыцыйныя арганізацыі ня толькі палітычныя, аб'яднаныя ў Бел. Наци. Камітэт, але так-же на культурныя і эканамічныя, як Беларускі Інстытут Гаспадаркі і Культуры і Беларуская Друкарня ім. Фр. Скарыны. Дзяля тэй-же меты яна праста з праступнай съмеласцю карыстаецца Віленскай Беларускай Гімназіяй, якая становіць галоўную апору ўсей ўгадовай яе палітыкі і якая сяньня бадай адна ўваходзіць у склад палітычнай экспозітуры беларускай угоды так зв. „Цэнтрасаюз“. Гэтая палітыка адбываецца сапраўды коштам беларускай народнай душы, бо дзякуючы гэтай палітыцы калечыцца маладая душа беларуская і падрываецца да гімназіі ў народзе давер і павага.

Для тых-же безузаемных сымпатыў прад урадам беларуская ўгода закладае ультра-

ўгадовую, пазбаўленую ўсякай народнай ідэолёгіі, студэнскую арганізацыю „Скарнія“, якая, як відаць з дасюдешней яе дзейнасці, мае за заданне апанаваць усё беларуское студэнства, арганізаванае ў свой асбны Студэнскі Саюз у Вільні.

Беларуская ўрэшце ўгода сваей працай дэорганізуе і дэморалізуе здаровую беларускую палітычную думку і агулам беларускі народ. Яна, жадаючы пакрыць праўдзівы твар свой, сваю базнадзейную любоў да польскага ўраду, зазе сваю ўгадовую акцыю акцыяй адзіна народнай, незалежніцкай і сапраўды толькі вядучай да мэты. У выніку гэтай яе працы наред беларускі замест гадавацца палітычна на моцных ідэовых і глыбока этичных падставах, сапраўды псуеца і аслабевае, бо вучыцца прымаць фальш за праўду, суррагат за ідэал сраўдзіві, або пазнаўши ўсю ўнутраную мазу і пустату гэтай палітыкі, апускае руку ды нават пераходаць у варожы лагер. Урад-жа звычайна на такую палітыку глядзіць прыхільна, бо надта танным коштам, беларускімі рукамі, аслабляеца апазыційны да ўраду народны беларускі рух.

З гэтага ўсяго, толькі з-большага закраянутага, бачым, што варункаў і граніц, у якіх можа мець месца кожная ўгода, беларуская ўгода ня мае і дзейнасць яе ўжо яўна перайшла тыя граніцы, у якіх з этичнага, грамадзкага і беларуска-народнага пункту гледжаньня было-б може ёй дзеіць.

Ня гледзячы аднак на гэтую беларускую ўгоду з упорыстасцю гаднай лепшай справы безнадзейна трывае на сваім, ня маючым ніякага апраўдання, становішчы. Праўда, уся гэтая справа з боку псыхолёгічнага павадыроў яе і бадай эздзіных сяброў (Луцкевіч і Астроўскі) тлумачыцца проста. Гэта людзі, якія з натуры зяяўляюцца опортуністамі, якія з лёгкасцю і з спрытам акробатаў скачаць ад выпадкаў да выпадкаў і для якіх праца ідэйная на падставах хоць крху ідэолёгічных цалком незразумелая. Да таго-ж хворая амбіцыя А. Луцкевіча ніколі яму не пазваляе прызнацца да зробленага глупства; найвыжэй у гэтых выпадках, якіх поўнае жыцьцё ягонае, патрапіць ён свае памылкі, свае палітычныя банкроты, яўна размінаючыся з праўдай, узлажыць на свайго палітычнага праціўніка, як гэта ён робіць з намі стала і як зрабіў з паслом Ярэмічам, які мусіў шукаць спрэядлівасці ад клявяты ягонага „Бел. Звону“ аж у Судзе Маршалка Сойму, дзе спрэядлівасць гэну, на вялікую ганьбу „нашым“ угадоўцам, знашоў сапраўды.

Аднак гэта псыхолёгічнае зразуменне ня ўдачных беларускіх байкоў за ўгоду з польскім урадам, не дае нам яшчэ права маўчыць аб гэтым, а наадварот — наша разуменне гэтага ў імя агульнага добра ўскладае ён нас абавязак шырока гэта тлумачыць грамадзянству і народу.

Калі мае быць ўгода, дык мусіць быць сапраўды этичнай і карыснай народу. Калі-ж гэтага няма — яна мусіць спыніць сваё існаванне. Беларуская ўгода, як гэта ўсё добра бачаць, ня мае ніякага апраўдання на сваё гэткае існаванне, якім яно ёсьць сяньня.

Гэткі наш пагляд і пагляд гэтых розыніц істотна ад пачынанья Луцкевіча і Астроўскага. І дзяля гэтага вя можа быць мэты ані аб спыненаві ідэйнай нашай барацьбы з угодай, ані аб нейкім з ёй аб'яднаньві, бо адно і другое вядзе дарогай да поўнай ліквідацыі апошніх сапраўды беларускіх незалежных ідэйных асяродкаў.

Адрэс Рэдакцыі і Адміністрацыі:
ВІЛЬНЯ, Людвісарская 1-19. (Wilno, Ludwissarska 1-19)

Рэдакцыя адчынена ад 9 гадз. ран да 4 гадз. веч.

Цены абвестак паводле ўмовы.

Бел. КРЫНІЦА каштует на год — 4 зл., на паўгода — 2 зл., на 3 месяцы — 1 зл.. Заграніцу ўзвядзяць.
ГАЗЭТА ВЫХОДЗІЦЬ РАЗ У ТЫДЗЕНЬ.

З газэт.

Несвядомасць ці злая воля?

12 г. м. меўся адбыцца Агульны Сход Т-ва Беларускай Школы ў Вільні. Адміністрацыйны польскі ўлады аднак не далі на гэтую дзволу і, съследам за іншымі, зачынілі гуртк ТБШ ў Вільні на Новы Сьвяцце. Також самага дня 12 г. м. вейкім безадказным сілам уздумалася рабіць нейкую „дэманстрацыю“ на вуліцах Вільні. Сабраўшы ўсе гэтыя факты, а ўшчэ незраўнана больш іх навыдумываўшы, ведамы з свайго беларусажерства „Dziennik Wileński“ ў № 108 перамяшчай гарох з капустай і за ўсё ліха зрабіў адказным Беларускі Інстытут Гаспадаркі і Культуры.

І чаго толькі тут „Dz. Wil.“ не начоў? — Возьмем папарадку і толькі найважнейшае. Вось-жа „Dz. Wil.“ цівердзіць, што: 1. у Вільні на Новы Сьвяцце быў зачынены гуртк Інстытуту, 2. што Інстытут і ТБШ — гэта бадай адно і тое самае, а іхным органам ёсьць „Бел. Крыніца“, 3. што Гуртк Інстытуту зьяўляюцца экспозітурамі камсамолу, маюць шмат грошай, якія дастаюць з Менску, што 4. „Бел. Крыніца“ дарма раздзяляе нейкія бібліятэкі, якія „вармальні шляхам улады маглі-б сіянфіскацца“ і г. д. і г. д., што раз, то зайдзейшым товам цкуючы на Б. Інстытут Г. і К. як сваіх няшчасна-„набожных“ чытачоў, так і паліцыйны ўлады.

Не без значэння прыгэтым ёсьць факт, што пісакі „Dz. Wil.“ так залгаліся, што па чалі пярэчыць самі сабе! А калі ім было прыпомнена аб гэтых, дык з лёгкім сэрцам памінулі ўсё істотнае, адгаварыліся „памылкай“ і, перавярнуўшы ката хвастом наперад, зрабілі гэтым разам ужо Б. Інстытут Г. і К. органам „Беларускай Крыніцы“ (перш было наадварот). Гэта называецца мусіць „папольску“ сумленнай журналістыкай? — Палюдзку-ж бяручы справу ды гэта простае ашуканства!

А дзеля таго, што несвядомасці ў так элемэнтарных праўдах у рэдактароў „Dz. Wil.“ ўсё-ж дапусціць трудна, астаецца альтэрнатыва другая — злая, але здэцыдаваная воля шкодзіць беларусасці на кожным кроку: проці людзкой дурноты сягояння ўсякая мэдыцына ўшчэ бязсільная і ніякая аптэка ня мае лякарства.

Пакідаючы гэтым разам на старане справу, як Б. Інстытут Г. і К. захоча зарэгаваць на відавочны паклён, мы за сябе адзначым толькі, што ўважаем за свой нацыянальны абавязак об'ектыўна інформаваць наших чытачоў аб усім беларускім жыцці, ня выключаючы з гэтага і Т-ва Б. Ш., прынамся да часу, пакуль яно ня мае свайго ўласнага прэсавага органу.

p.

Мала прачытаць газэту самому:
т ф э б а
яе прачытаць сабраным суседзям разам!

Аднаго тут у гэтай барацьбе астаецца толькі пажадаць, каб яна была па магчымасці культурная, ідэйная і каб апіралася на праўдзе і на шчырым пракананні. Вось-жа, праvodзячы нашу грамадzkую і палітычную працу, мы заўсёды гэтак паступалі і гэтак думаем паступаць наадалей.

БЕЛАРУСЫ Ў ЛІТВЕ

У Незалежнай Літве беларусаў хоць на шмат, але пачалі яны ўжо там арганізація: маюць сваё культурна-просветнае т-ва, якое рупіцца аб патрэбах усіх беларусаў. Дзякуючы заходам гэтага т-ва, у нядзелю 1 траўня ў К'юне адкрыты Народны дом пад назовам „Беларуская Хата”, дзе беларусы змоўгучь адбываць сабраньні, ладзіць праdstаўленыні і арганізація бібліятэку. З нагоды адкрыцця „Бел. Хаты” была прачытана лекцыя аб беларускім жыцці ў Саветах і Польшчы. Прэдмет съцвердзіў, што на глядэчы на вялікія труднасці беларускага народнага жыцця, усюды яно расце і раззвіваецца.

З Польшчы.

Чуткі аб новым курсе палітыкі. Ужо некалькі тыдняў ходзяць чуткі аб змене ў Польшчы ўраду. Калі пачаліся г. зв. кофэрэнцыі б. прэм'ераў пасля траўнявага перыяду — уся польская прэса загула аб зменах польскай нутранай палітыкі. Такім чынам вытварылася ціпер у Польшчы атмосфера фактычнага палітычнага крызысу. Ды і нічога дзіўнага. Гаспадарчae і палітычнае палажэнне Польшчы вымагае новых натугаў народу і эканоміі, каб утрымаць дасюлешніе палітычнае палажэнне і сілу гаспадарчую Польшчу.

Дасцьедчы Інстытут гаспадарчай коньюнктуры ў сваёй справаздачы за першую чверць сёл. году цівердзіць, што „стан грошавага рынку не паправіўся“ і „зьніжковая тэнденцыя трывае далей.“

З прычын апошніх выбараў у Францыі, якія прачысьцілі дарогу да ўлады лявіцы, рапушча праціўнай сучаснаму ладу ў Польшчы, ствараецца так-жа атмасфера крызысу польскай і нутранай палітыкі.

Пры шуканні шляхоў аздараўлення гаспадарчага і палітычнага, пачаліся г. зв. кофэрэнцыі б. прэм'ераў пасля траўнёвага перыяду; пастаўленна падвышка аплаты за загравічныя пашпарты, злучэнні двух міністэрстваў у адно і нават ліквідацыя міністэрскага рэсорту.

Апошнімі часамі Рада міністраў пастаўвала злыквідаваць міністэрства працы, а мін. земляробства і мін. зямельнай реформы злучыць у адно.

Б. паліцэйскі фальшаваў грошы. У Варшаве знешлі вялікую тайную фабрыку фальшывых грошоў. Гэтай фабрыкай кіраваў

З заграніцы.

Аружны тэрор у Японіі. Дня 15 г. м. ў Токіо забіты японскі прэм'ер міністраў Ісукай. Забойства адбылося гэтае спосабам: у кватэру прэм'ера прышло 7 асоб, адзетых у афіцэрскую адзежу і пачалі страліць з револьвераў у прэм'ера. Менш чынны прэм'ер скора памёр.

Адначасна былі кінуты бомбы ў Японскі Банк, на цэнтралю паліцыі, на галоўны сэкрэтарыят партыі Сюкай, на банк Мітсу Біш і на кватэру міністра загранічных сюраў. Пасля гэтых нападаў 18 асоб самі зьявіліся ў паліцыю і заявілі, што яны прышлі як вязні, каторыя даканалі гэтых нападаў.

Усе яны належаць да арганізацыі „Чорны Смок“, або інакш — „Мёртвая рука“, якая змагаецца з японскай палітыкай у Манджурыі і Шанхае. У гэтym нападзе забіта 7 падліцейскіх і 3 асобы ранены. Падчас нападу былі раскінены праклямациі, у якіх выяўляюць тэрорысты свой спраціў проці сучаснай японскай палітыкі і адвачасна падаюць кліч „Няхай жыве цар!“.

Праклямациі гэтых падпісаны саюзам маладых афіцэраў японскага войска.

Японская армія абвесціла ультіматум, дамагаючыся стварэння народнага ўраду.

Перарыў нарадаў Камісіі разаружэння. Нядыўна пачаўшая радзіць над справай сусветнага разаружэння камісія смынла свае нарады ўзню. Выдатны палітык гэтай камісіі разъехаўся дамоў, а над разаружэннем асталіся радзіць толькі эксперты, якія стараюцца пагадзіць імпэц вялікадзяржаўніцкіх імкненняў з вялікай спрайвой агульнага разаружэння.

Перарыў нарадаў гэтай камісіі наступіў у звязку з няяснасцю французскай палітыкі якая, мусіць зъмяніцца пасля парлямэнтарных выбараў.

Кангрэс нацыянальных меншасцяў ёсця адбудзеца ў Вене (Аўстрый) у другой падове чэрвеня с. г.

VІты ўзіны кангрэс у Вэлеградзе (Чэхаславаччына) адбудзеца ёсця ў міжчасе ад 13 да 17 чэрвеня.

б. паліцэйскі „шпідовік“ Бромбэрг, які меў каля 100 чалавек супольнікаў у гэтай фабрыцы. Фабрика выпусціла некалькі сот тысяч штук 5 і 2 залатавак. Гроши гэтай фабрикі добра звіняць, дык можна пазнаць іх толькі при помочы важаньня.

З Вільні.

Другі напад ва Беларускую друкарню ім. Фр. Скарыны. У мінулую нядзелю 15 г. м. вечарам „чевядомыя“ прайдзісць, карыстаючы съяточнай (каталіцкай Сёмухай) вічыннасці беларускай друкарні ім. Фр. Скарыны, што месціцца ў Вільні пры Завальнай вул. № 6—10, выламалі ў ёй дзвёры і ўварваўшыся ў памешканье, парасоніпалі па падлозе шрыфт (літары), прычынічы такім чынам друкарні вялікую шкоду матэр'яльнную.

Хто зрабіў гэты бядыскі напад? — Не ўзяўшы за руку — кажуць — нельга называць па імені. Аднак ёнць пэўныя знакі, каторымі нельга не падзяліца.

„Вел. Ззон“ ў апошнім (14) нумары востра нападаў на друкарню, не астанаўляючыся нават прад сэльшававым даносам аб „значных зысках...“ Далей даведваемся, што калі тагосамага часу, дагэтуль „чязлоўлены“ шкоднікі безразумната, але небязсцелдна прабавалі быццам выламаць дзвёры і ў памешканье Беларускага Студэнскага Саюзу; а што найцікавей, што гэта спроба ўзламання дзвярэй у памешканье Бел. Студ. Саюзу мела быць робленай з суседняга пакоіку, у якім прыпыняеца „ведамая“ „Скарынія...“ Калі прыняць пад увагу апошнія „праказыніцты“ сіброву „Скарынії“ і іхнюю паслухмяннасць на ўсё, што наказуе „Бел. Ззон“, дык абраў бяззлаўнай „дзейнасці“ прайсніяеца што раз болей і выразней.

Аб нападзе на Друкарню была паведамлена паліцыя і съписаны адпаведны пратакол.

Штандар корпорацыі „Скарынія“ на імянінах марш. Пілсудзкага. Што такое корпорацыя „Скарынія“ — аб гэтym ужо ўсе беларусы ведаюць. Ведаюць так-жа што корпорацыя „Скарынія“ мае штандар, на высьвячэнні якога быў у царкве і сам А. Луцкевіч. Але вя ўсе ведаюць, што „Скарынія“ з гэтym штандарам была на імянінах марш. Пілсудзкага. Дык вось, хоць і спазыўшыся крыху, зашто перапрашаю чытачоў „Б. Кр.,“ „Скарынію“ і яе апякуну, падаём, што корпорацыя „Скарынія“ на акадэміі імяні марш. Пілсудзкага 19.III сёл. г. была з поўнай парадай — з сваім штандаром.

Чаму „Скарынія“ сама тримае ад беларусоў такія рэчы ў сакрэце? Ці-ж-бы „саромілася“?

Na kancy kancoū — krynicā;
U joj — cudoūnaja wadzica:
Letam doždžyk jak idzieč,
Tam wadu wiasiōlka pječ.
Tam światieńkaja Paraska,
Kali prydzie Boża łaska,
Z toj wady, z tumanu, z pary
Tče i tče niabesny chmary;
Casam moćyc ich u krynicy,
Casam sušyc u świątlicy,
Ci puskaje prociu sonca
Drobnych chmarak wałakonca.

Światy Jury, jak patreba,
Kali tolki jedzie z nieba,
U toj krynicy kania poić,
Myje, čyścić, stroić, zbroić.

A lla, dziadok świątieńki,
(Wielmi, wielmi jon stareńki,
Nawiet kryšku hłuchawaty),
Byūš ū niebie nie zaniaty,
Skolki moh, adtul śpiašaūsia
I ū krynicy toj kupaūsia.
Woś i Janka tut žłazaje,
Harbuniočka adkialzaje,
U krynicy hetaj poić,
Poše myje, čyścić, stroić.
Dyk Kanik až zaświaciūsia,
Jak by ūnowa naradziūsia.
Kańska poše asiadlaje,
Zakialzaje, dy siadaje,
I pajedzie, jak patreba,
Z ziamli prosta, dyj na nieba.

IV.

Baśnia skorańka placiecza —
Dzieła chutka nie wiadziecza.

Padyjšla jakraz tut chmara,
Dyk Kanik padskočyū zara
I pajšoū wyšej, wyšej,
A ziamla niżej, niżej;
Tak zmianšacca wielmi stała,
Až ūzila saūsim prapała!
Jeduć, bačać: ūšio cudoūna,
A daroha tak čaroūna,
Što nia znaju, jak skazaci,
Jak u bašni apisaci.
Hladzieū Janka, dziwawaūsia,
Dy bažyūsia, prysiaħusia,
Što takoj nihdzie nia bačyū.
I jašče Kańku adznačyū,
Što niabesnaja darožka
Pryhažej čym ichna wioska.
Dalej bačać: staić chata,
A bahata, dyk bahata!
Što takoj nihdzie nia znajdzieš.
Choć sabie, hdzie chočaš zajdzieš:
Moža chto i nie pawiera,
Što tut soncawa kwatera?
Janka dźwieri adčyniaje,
Bačyć — chata załataja!
Wokny świetły, kryštałowy,
Šcieny ūsie dyjamentowy;
A kruhom usio pryoža:
Šmarahdowa staić loža —
Tut woś sonca byū prypynak,
Hdzie chadziła na spačynak.
Nachadziūsia ad raňnia,
Napacieūšyś, spracawana,
Kožny wiečar naša sonca
Spać chadziła praz wakonca.
Rana, kryšačku praspaūšyś,
Z miakkim ložkom ražwitaūšyś,
Uznoū brałaś da raboty —

Ad niadzieli da suboty...
Kali sonca tak pracuje,
Miesiac kryšačku hultuje:
I skradajecca, jak moža,
Palačać na toje loža,
Što praz noč nahrela" sonca.
Dyk woś skraūšyś praz wakonca,
Jak na ložka ciopla skoča,
Dyk lažyć tam, skolki choča.
V.
Woś Iwan tudy zachodzić
I takuji reč zawodzić:
„Bju paklon, moj miesiac jasny!
Ja Iwan — chłapiec niašcasny;
Dyk pasłuchaj, budź łaskawy —
Maju wažnyja tut sprawy.
„Dobra, što tam za trywoha,
Ci nia sprawy ducha zloha?“
„Ja z ziamli prynošu wieści.“
„Dyk budź hościem, prašu sieści!“
Kaža miesiac. Janku sadzić,
Pa hałoūcy jaho hładzić:
„Budź spakojny, kažy śmieła!“
Janku ū sercy palahčela.
Kaža: „Dobra, ūšio pryznaju,
Što na sercy tolki maju:
Ja — Iwan, słuha kniažiowy.
Byū ja śmieły i hatowy,
Kudy tolki mianie ślali.
Dyk woś mnie raz zahadali
Zławić kniažiu Car-carcycu,
Twaju krasnuju siastrycu.
Pierabryū ja reki, hory
I zławiū jaje na mory.
Nie hniawisia, miesiac jasny!
Bačy — ja chłapiec niašcasny:

Kniaž mne heta zahadaū,
I pryzak mnie wostry daū;
I ūznoū nawiet byū hatowy,
Kab pasieč mianie na drowy.
Kniažiu chočaccia żanicca
Z twajej rodnieńkaj siastrycą.
Už stroili wiasielle,
Če celym zamku było šumna,
Dyj careūna była sumna...
U tym hory, u tym žalu
Pa mianie skarej pasłali.
Ci kamu wiasielle, swaty —
Ja zaūsiody winawaty!
Kamu šašcie, ci trywoha,
Ci dalokaja daroha —
Kniaž usłudy mianie pchaje,
Jaše laje, krepka laje...
„Jedź!“ dy kaža: „nie spračajsia,
A jak nie, dyk ražwitaſia
Z swajej rodnej haławoju!“
I klaniecca baradoju.

Tut pakłonaū nadawali,
Da ciabie jak pasylali,
I pytali ab zdaroūje.
Tak-ža inša biežhałoje
Paručali — na dno mora —
A mnie hora, adno hora!...“

Miesiac staū Iwana ciešyć;
Kaža: „Kniaž twoj mianie śmiešyć:
Što, ty kaža, jon bałboča:
Stary chren żanicca choča?“

(d. b.)

